

LIIKASLINKKI

LIIKASTEN SUKUSEURA RY:N JÄSENLEHTI 1/2012

POIMINTOJA SISÄLLÖSTÄ

Hyvin menee, mutta menköön **s. 2** • Helenan ja Pirkon senioriasia kiinnostaa edelleen **s. 7** • Yhteyshenkilö vaihtui Reisjärvellä **s. 8** • Kadonneen jäljillä Lontoossa **s. 9** • Terveisiä Australiasta **s. 11** • Joukko vieras vaan **s. 13** • Kunniamerkkejä jakamatta **s. 16** • Vuoden 2012 sukkokous **s. 19**

HYVIN MENEÄ, MUTTA MENKÖÖN

Istuskelen tietokoneen ääressä kirjoitamassa vanhuksen sylissä. Tällä tarkoitan sitä, että Helsinki on jo 200 vuotta vanha pääkaupunki, ja minä asun siellä. Ei se kyllä kovin vanhalta näytä. Pullistelee ylpeänä vuoden 2012 Maailman Muotoilupääkaupunkina (World Design Capital) ja ohjelmaa riittää. Ylpeä se voi olla myös siksi, että virallisestikin Helsinki on maailman paras paikka asua ja elää. Ainakin, jos on uskomisen arvostettua brittiläistä elämäntapalehteä *Monocle*, joka kesäkuussa 2011 valitsi Helsingin maailman parhaaksi asuin-kaupungiksi ja suitsutti asiasta äskettäin lisää sivuillaan. Laitoin tämän tähän siksi, että tulevat sukupolvetkin saavat sen tietää lukemalla arkistoituja Liikaslinkkejä.

Vuosi vaihtui ja sato viime vuodelta on korjattu. Sitä voidaan katsella yhdessä Riihimäellä, kun tapaamme sukukokouksen merkeissä, mutta nyt jo otettakoon muutamia rusinoita pullasta. Jäsenistön määrä kasvoi edelleen ja tämä oli jo 11. vuosi peräkkäin. Rupeaa jännittämään. Jatkuuko tahti vai joko katto alkaa olla vastassa. Jännitystä lisää se, että nyt on tullut eroja ja kesällä joudumme valittavasti ehkä erottamaan muutaman. Tiedämme, että Liikasia on enemmän kuin meillä jäseniä ja siksi voi olettaa, että kasvusuunta jatkuisi. Sinä olet avainasemassa, kun voit kertoa muille meistä ja siitä se lähtee. Mielenkiinto herää ja jäsenyys rupeaa kiinnostamaan. Se on yleensä tepsinyt, kun sanoo, että jäsenenä pääset näkemään sukujuuriasi.

Toinen hieno asia oli sukututkimuksen edistyminen. ”Kolmen kopla” eli aakkostettuna Anne, Olli ja Maarit olivat tehneet hienoa työtä yhteistyössä muiden sukuhaarojen vastuuhenkilöiden kanssa. Noin 40 prosentin lisäys nimien määrään on huikea suoritus yhdessä vuodessa, kun ottaa huomioon, että samalla on tullut tekstitietoa-kin ja jopa kuvia. Nyt on mukava tutkia sukutauluja, kun lihaa on saatu jonkin verran luiden ympärille.

Muitakin mukavia edistysaskelia otettiin. Sähköpostiosoitteiden määrä kasvoi 36.54 %, joten seura säästää nyt lisää kopio- ja postituskuluissa, ja tiedottamista voidaan monipuolistaa. Kannustan loppujakin ryhtymään tietokoneen ja sähköpostin käyttäjiksi. Siinä ohessa tulee paljon muutakin hyvää. Esimerkiksi voi hoitaa pankkiasiat kotona istuen.

Ajan loppumisesta olen usein puhunut. Olen kehottanut hoitamaan vanhempien ja isovanhempien haastattelut ja tietojen kirjaamisesta jälkipolville silloin, kun he elävät. Samoin olen kehottanut kertoman lapsille asioista, kun se on vielä mahdollista. Huominen päivä voi olla jo viimeinen. Itse tein juuri niin, kuin ei olisi pitänyt tehdä. Siirsin asian hoitoa ja osittain se oli ymmärryksen puuttettakin. Nyt on sitten valokuvia, mutta ei ole tietoa, mitä niissä on. Kuka, missä, milloin, mitä tekemässä, kuka kuvasi? On myös asiakirjoja, mutta niiden todellinen sisältö herättää kysymyksiä, joihin ei ole enää vastaajaa. Yritän kuitenkin

tehdä tiedon murusista elämäntarinan vanhemmistani ja alku on lupaava. Henkilötietolomakkeellamme on hyvät kysymykset, mihin yritän saada vastauksia.

Juuri tällä hetkellä olen lukenut vanhoja kirjeitä, joista selviää moni asia. Yllättävääkin. Nyt esimerkiksi selvisi minulle tarkemmin, mitä isä teki jatkosodan aikana ilmavoimissa Utissa. Hän oli siellä varuskuntasairaalan lääkintäväepelinä eli sisätiloissa hyvässä olosuhteissa. Kirjeestä selviää myös sairaalan henkilökunta, potilasmäärä jne. Kuolleet henkilöt aivan kuin heräisivät henkiin, kun luen heidän kirjeitään heidän tekemisistään. Onneksi kirjeet ovat säilyneet ja muutama näkyy nyt kannessa. Niistä on apua ja täydennystä myös serkkuni projektiin koota isiemme kuvat sodan ajalta yhteen yhdeksi kuvastoksi.

Ensi kesänä kokoonnumme Etelä-Suomessa Riihimäellä. Nyt on monella lyhyt matka tulla tapaamaan sukulaisia, kun jäsenistön pääosa asuu täällä etelässä. Toivon, että moni voi noudattaa kutsua. Pyytäkää porukkaa mukaan. Itse haastan serkkuni paikalle elävinä eli nyt ei ole hautajaiset. Olisi mukava nähdä ja jutella yhteisistä asioista, noista kirjeistäkin.

Toivotan kaikille oikein hyvää vuoden jatkoa. Tapaamisiin Riihimäellä.

Harri Liikanen

LIIKASLINKKI

Liikasten sukuseura ry:n jäsenlehti
Päätoimittaja Harri Liikanen

Ilmestyy kaksi kertaa vuodessa, jos hyvin menee. Painos 270 kpl.
Painopaikka Multiprint Oy, Vantaa.

Kansikuvassa kenttäpostia. Kirjeet on osoitettu lääkintäväepeli *Otto Liikaselle*. Yksi kirje on ollut kirjattu ja yksi on joutunut sensuurin avaamaksi. Lähettäjinä ovat olleet vaimo *Siiri* ja veljet *Arvi*, *Paavo* ja *Uuno*.
Kaikki selvisivät sodasta, mutta Paavo ja Uuno haavoittuivat. Kpk on lyhenne sanasta kenttäpostikonttori.
Salaamisen takia selväkielisiä paikannimiä ei voinut käyttää, ja siksi oli käytettävä sen peitenumeroa.
Myös vastaanottajan joukko-osasto piti ilmaista peiteluvulla. Kenttäpostia sai lähettää ilmaiseksi.

KUOLLEITA

Mirjam Laitinen
o.s. **Vuori**
s. 29.4.1923 Kangasniemi
k. 12.12.2010 Mikkeli
Kangasniemen sukuhaara

Irma Kokkonieniemi
o.s. **Kanala**
s. 23.8.1947 Halsua
k. 11.11.2011 Reisjärvi
Kangasniemen sukuhaara

Martha Maki
ent. **Martta Hautamäki**
o.s. **Liikanen**,
s.11.3.1931 Reisjärvi
k. 15.12.2011 Zionsville, USA
Kangasniemen sukuhaara

SYNTYNYT

26.9.2011 syntyi poikavauva Espoossa. Kasteessa hän sai nimen **Joel Anton**. Vanhemmat ovat **Tarja** ja **Jani Pulkkinen** ja Tarjan vanhemmat **Liisa** ja **Esko Liikanen** Mikkelin sukuhaarasta.

21.10.2011 syntyi tyttövauva Lempäälässä. Kasteessa hän sai nimen **Hilla Kukka Kirsikka Pehkonen**. Vanhemmat ovat **Mirva Liikanen** ja **Jani Pehkonen**. Mirvan vanhemmat ovat **Kirsti** ja **Antero Liikanen** Mikkelin sukuhaarasta.

Mari Liikanen

Viime numerossa kerroimme, että 7. miljardis ihminen syntyi 31.10.2011. Lähimmäksi tätä lukua pääsi Liikasis-ta ilmeisesti **Mari Emma Sofia Liikanen**, sillä hän syntyi **Sami Liikaselle** ja **Anna Vahvaselälle** 31.10.2011 kello 13:21 Mikkelin keskussairaalas-sa. Näin **Mika Markus Anterolle** tuli pikkusisko, joka kastettiin 17.12. Lähemäen seurakuntatalolla Mikkelis-sä. Kangasniemen sukuhaara sai taas vahvistuksia, sillä Samin vanhemmat ovat **Markku** ja **Eija Liikanen**.

7.11.2011 syntyi Val-d'Or:ssa Kanadassa **Melissa Liikaselle** ja **Marc Desiletsille** tyttö, joka sai nimekseen **Mia Desilets**. Melissan vanhemmat ovat **Gerry** ja **Carole Liikanen** Kangasniemen sukuhaarasta. Mia teki ensimmäisen matkansa Suomeen äitinsä kohdussa heinäkuussa 2011, minkä moni varmaan huomasi Rovaniemellä.

7.11.2011 syntyi Kerimäellä tyttövauva. Vanhemmat ovat **Maria Puurula-Karjalainen** ja **Niko Karjalainen**. 31.12.2011 pidetyssä kastetilaisuudessa tyttö sai nimen **Petra Maarit Elina**. Maria on **Kirsti** ja **Aaro Puurulan** tyttö, joten hän edustaa Kangasniemen sukuhaaraa.

12.1.2012 syntyi Lempäälässä poikavauva. Hän sai kasteessa nimen **Topias Vilho Oskar Mäki**. Vanhemmat ovat **Jenni Liikanen** ja **Juha Mäki**. Jennin vanhemmat ovat **Kirsti** ja **Antero Liikanen** Mikkelin sukuhaarasta.

6.2.2012 syntyi Jyväskylässä **Juha Liikaselle** ja **Maiju Jokiselle** poika, jonka nimeksi tuli **Nuutti Liikanen**. Juha on Kangasniemen sukuhaaraa. Hänet valittiin viime kesänä sukuseuran varatilintarkastajaksi. Juhan vanhemmat ovat **Kari** ja **Eija Liikanen**.

28.2.2012 syntyi Irlannissa tyttö **Fia Alannah Mulligan**. Vanhemmat ovat **Hanna-Kaisa Himanen** ja **Jason Mulligan**. Äidin vanhemmat ovat **Raija Liikanen** ja **Jouko Himanen** Mikkelin sukuhaarasta.

10.4.2012 klo 18:50 syntyi Lahdessa **Ulla** o.s. **Kuusiselle** ja **Kimmo Heleniukselle** tyttö, jonka tärkeät mitat olivat 3670 g, 51 cm. Kimmon vanhemmat ovat **Saara** o.s. **Liikanen** ja **Hannu Helenius**, joten Kangasniemen sukuhaara sai lisää väkeä. Nimi on vielä arvoitus, kun lehti menee painoon.

Marc, Mia ja Melissa jouluna 2011

UUSIA JÄSENIÄ

Lastenhoitaja

Reetta Hämäläinen, PUUMALA.

Perhepäivähoitaja

Pirkko Paloranta, KOKKOLA

Kirjastotoimenjohtaja

Tuulikki Haapaniemi, REISJÄRVI

Lämpimästi tervetuloa sukuseuraan.

Jos voit tehdä jotakin sukuseurasi hyväksi, kerro siitä meille. Kiitos.

NIMITYS

Juha Puurula on nimitetty 1.9.2011 Keski-Pohjanmaan ja Pietarsaaren poliisilaitoksen nuoriso-, netti- ja koulupoliisiksi. Juhan vanhemmat ovat **Marja-Liisa** ja **Mauri Puurula** Kangasniemen sukuhaarasta. Juha oli kunniaavartiossa Reisjärvellä 1986, kun sukuseura laski yksivuotiaana seppeleen sankarihaudoille.

Sukuseura onnittelee nimityksen johdosta ja toivottaa onnea ja menestystä tässä nykypäivän vaativassa tehtävässä.

Juha Puurula

YLENNYKSIÄ PUOLUSTUSVOIMISSA

Kersantiksi

Liikanen Anssi Kalervo, Ristiina

Sukuseura esittää lämpimät onnittelet ylennyksen johdosta.

VALMISTUNEITA

Anna Tilus on valmistunut Kemi-Tornion ammattikorkeakoulusta medianomi AMK:ksi 21.12.2011.

Annan äiti on **Sirpa Tilus** o.s. **Liikanen**, joten Anna kuuluu Kangasniemen sukuhaaraan.

Anna Lapin maisemissa

Janne Esko Olavi Ruotsalainen on valmistunut helmikuussa 2012 ajoneuvoasentajaksi Mikkelin ammattikoulusta. Jannen äiti on **Raija Ruotsalainen**, o.s. **Liikanen**. Raija on **Pentti Olavi Liikasen** tytär, joten kyseessä on Mikkelin sukuhaara.

Sukuseura toivottaa valmistuneille onnea ja menestystä jatkossakin.

KIITOKSIA

Sukuseura onnittelee **Kari Liikasta** merkkipäivän johdosta, kuten ta-poihimme kuuluu. Valitettavasti vuosimäärässä oli kymppin virhe, mutta ei se mitään. Kari ei tykännyt huonoa, vaan kiitti onnitteiluista ja nuorennuksesta. Hän teki oman kutsun, jossa oli myös tuo kymppin virhe ja teksti, että ympäristön arvailusta huolimatta täytän vasta 50 vuotta. Naurua riitti.

Tämän katastrofin yhteydessä selvisi samalla, että Kari pelasi jääpalloa Suomen A-maajoukkueen maalivahtina vuosina 1978 - 1982. Paidassa oli silloin numero 1. Kari on Mikkelistä, ja sieltä jääpallöväki on käynyt katsomassa Ruotsin loppuottelua 30 kertaa. Kari on ollut usein mukana kuten tänäkin vuonna Upsalassa. Työkaverit yllättivät hänet lahjoittamalla pelipaidan, jossa oli nyt numero 60. Ottelussa oli 20 000 katsojaa, joten oli Karilla ihailijoita ympärillä.

Onnea edelleenkin.

Harri Liikanen

KUMMITYTÖN KUULUMISIA

Kirjoitin kuulumisiani Liikaslinkkiin viimeksi vuosi sitten. Olin alkukeväästä varannut lennot Johannesburgiin ja matka ympäri eteläistä Afrikkaa oli suunnitteilla. Tuosta kahden viikon lomasta tuli yksi elämäni hienoimmista kokemuksista, ja onneksi kirjoitin matkan aikana päivittäin matkapäiväkirjaa tehdyistä ja koetuista asioista, joten voin aina palata senkin avulla muistoihin. Myös matkakumppanini ottamat noin tuhat valokuvaa auttavat unohduksen hetkellä.

Matka alkoi heinäkuun alussa Helsingistä lennoilla Etelä-Afrikan Johannesburgiin Frankfurtin kautta. Etelä-Afrikassa kello on kesällä tunnin vähemmän kuin Suomessa, joten aikaeroväsymystä ei tullut ja lento maapallon toiselle puoliskolle kului sujuvasti yön aikana. Olimme perillä aamulla ja suuntasimme hotellille. Jo lyhyenä hetkenä ulkona koimme heti sen, että Etelä-Afrikassa tosiaan oli talvi samaan aikaan kun Suomessa oli helle. Aurinko lämmitti, mutta kyllä mukaan otettu takki tuli äkkiä laitettua päälle ja kaulahuivi kaulaan.

Hotellimme oli siisti, ja se sijaitsi Johannesburgin laidalla, keskustan ulkopuolella. Valitsimme hotellin ensimmäisiksi öiksi siksi, että myöhemmin alkava safarimme lähtisi matkaan kyseisen hotellin luota. Saimme tilavan huoneen, jonne jätimme laukut, siistiäydymme ja suunnittelimme kuluvan ja seuraavan päivän ohjelman. Päätimme mennä iltapäiväksi Johannesburgin kehuutuun Apartheid-museoon ja varata seuraavaksi päiväksi paikat Johannesburgi-kiertoajelulle. Johannesburgissa ei turisteille suositella omin päin tutustumista kaupunkiin, koska etenkin vanhassa keskustassa voi olla vaarallista. Sen vuoksi hotellin vastaanotto tilasi meille kuljetuksen museolle heidän hyvin tuntemaltaan taksikusilta ja suositteli kiertoajelua, jolla pääsisimme tutustumaan kaupunkiin paikallisen oppaan kanssa.

Apartheid-museo oli kaikkien kehujen arvoinen. Museossa esiteltiin apartheidin historiaa: kerrottiin mistä se sai alkunsa, millaista elämä oli sen aikana, miten vastarinta alkoi muodostua ja miten apartheid päättyi. Museossa

oli niin paljon tutustuttavaa, ettei yksi iltapäivä edes riittänyt kaikkkeen perehtymiseen.

Seuraavan päivän kiertoajelu alkoi aikaisin aamulla, kun meitä tultiin hakemaan hotellilta pikkubussilla. Poikkesimme vielä muutamalla muulla hotellilla hakemassa lisää ryhmäläisiä, ja sitten pääsimme todella suuntaamaan kierrokselle. Kiertoajelun aikana näimme niin Johannesburgin "parempaa" puolta kuin rappeutunutta keskustaa ja vanhaa townshipia, Sowetoa. Soweto, eli South Western Townships, on Johannesburgin laidalla oleva suuri asuinalue, jonne eivalkoisia asukkaita keskitettiin apartheidin aikana ja joka oli yksi apartheidin vastarinnan tärkeimmistä näytämöistä. Nykyään alueella on sekä keskiluokan asuntoja että slummeja peltimajoineen ja asukkaita noin 1,3 miljoonaa.

Kolmantena päivänä alkoi matkamme pääosio, eli 8-päiväinen safari Botswanan läpi Zimbabween Victoria-putouksille. Olimme valinneet eteläafrikkalaisen Nomad Toursin safarin sen hyvän ja kattavan sisällön sekä edullisen hinnan vuoksi. Meitä matkalaisia oli oppaan ja kokin lisäksi yksitoista eri puolilta Eurooppaa, Yhdysvalloista ja Etelä-Koreasta.

Matka alkoi hotelliltamme klo 8. Aamu oli kylmä eikä kulkuneuvona olevassa rekassamme ollut juuri ulkoilmaa lämpimämpää. Suuntasimme Johannesburgista pohjoiseen Botswanan rajalle, jonne saavuimme viiden ajoin. Rajamuodollisuuksien jälkeen ajoa oli vielä tunnin verran kunnes saavuimme Palapye'hen leirintäalueelle. Ulkona oli jo pimeää kun opettelimme pystyttämään telttamme ja avustimme kokkia ruoanlaitossa. Ruokailun jälkeen ehdimme nauttia nuotion lämmöstä ja jatkaa toisiimme tutustumista.

Safarin toinen aamu alkoi aikaisella herätyksellä, ja rekka starttasi matkaan klo 5.30. Ajoimme Khama Rhino Sanctuaryn puistoon, jossa kiipesimme nelivedon kyytiin ja ajelulle puistoon katsomaan eläimiä. Sarvikuonoja, joiden suojelemiseksi puisto oli perustettu, ei kuitenkaan näkynyt, sillä

nekiän eivät pitäneet kylmistä aamuista. Muita eläimiä sentään näkyi, mm. kirahveja, seeproja ja erilaisia anti-looppeja ja lintuja.

Toiseksi yöksi ajoimme Mauniin, josta lähdimme seuraavana aamulla telttojemme, ruokatarvikkeiden ja pienten reppujen kanssa Okavangon deltalle. Deltalla vesi oli melko korkealla, ja rannasta lähdettiin mokoro-kanoteilla etsimään sopivaa saarta majapaikaksi kahdeksi seuraavaksi yöksi. Mokoroita kuljettivat paikalliset oppaat, jotka myös majoittuivat meidän kanssamme samaan leiriin. Okavangolla kävimme maastossa kävelyllä katsomassa eläimiä ja eläinten jälkiä, oppaat käyttivät meitä auringonlaskun aikaan mokoroajeluilla ja lopun ajan vietimme leirisä nauttien vapaa-ajasta.

Jenni Okavangolla

Kahden Okavangolla vietetyn yön jälkeen lähdimme aikaisin aamulla takaisin rantaan, ja iltapäivällä ajoimme Maunista Gwetaan, jossa yövyimme hienolla Planet Baobab -leirintäalueella.

Kuudennen päivän aamupäivänä ajoimme Botswanan pohjoisrajalle Kasaneen, Choben kansallispuiston viereen. Choben alueella on erittäin paljon elefanteja, ja mitä lähemmäs pääsimme Kasanea, sen useammin ja enemmän niitä näkyi tienkin varrella.

(Jatkuu seuraavalla sivulla.)

(Jatkoa edelliselle sivulle.)

Iltapäivällä kävimme kansallispuistossa muutaman tunnin ajelulla, ja loppuilltapäivästä vielä jokiristeilylle katsomaan auringonlaskua. Sekä puistossa että joen rannassa ja saarilla oli todella paljon eläimiä, enemmän kuin olimme aiemmin safarilla nähneet. Elefanttien lisäksi näimme kirahveja, puhveleita, pahasikoja, laumoittain antiloppeja ja lintuja ja joella krokotiileja ja virtahepoja. Puistoajelun huipensi leijonalauman näkeminen, ne tosin näimme vain puiden lomassa lepäilemässä melko kaukaa.

Safarin viimeisenä aamuna ylitimme rajan Zimbabween ja ajoimme Victorian putouksille. Putoukset olivat mahtavat, vesi virtasi valkoisena pauhaten alas suoraa seinämää ja vettä nousi sadepisaroina korkealle putousten vastarannalle asti niin, että alueella oli pakko olla pitkä sadetakki päällä, eikä putouksia koko ajan edes pystynyt näkemään sumun takaa. Koko putouksia ei muutenkaan nähnyt kerralla, ja vasta polkua eteenpäin kulkiessa alkoi saada paremman kuvan kokonaisuuden mahtavuudesta.

Victorian putoukset

Iltapäivällä kävimme katsomassa Victoria Falls -kaupungin keskustaa. Kaupunki on muodostunut putouksia ihailemaan tulevien turistien ympärille, ja muuta erityistä nähtävää ei juuri ollut. Illaksi safarimme opas ja kokki olivat varanneet ryhmällemme illallisen ravintolaan, ja oli hienoa viettää vielä viimeinen ilta yhdessä ennen oppaidemme hyvästele-

MITEN LIIKASET VOIVAT FACEBOOKISSA?

Liikaslinkissä 1/2011 oli sen hetken tilanne Liikasista Facebookissa. Nyt kun tarkistimme nykytilan, saimme kuulla Liikaset-ryhmän perustajalta **Jarkolta**, että ryhmä koki Facebookin sivujen uudistuksen myötä kovan tappion. Heti sen jälkeen eräänä kauniina päivänä Jarkko huomasi, että ryhmäläisiä oli vain hän siskonsa kanssa eli kaikki ryhmäläiset olivat kadonneet maan alle. Nyt ei tiedetä, mistä tämä johtui.

Jarkko kirjoitti: ”Hyvillä mielin mennään kuitenkin eteenpäin ja tämän lehden kautta lähetän terveiset Liika-

sille, että käykää nyt ihmeessä liittymässä ryhmään, laittakaa keskustelua tulemaan, hyviä kuviakin kaivataan eli kaikki tervetullutta! Tällä hetkellä jäsenmäärä on 15, mutta ennen uudistusta se oli lähes 60. Tällä hetkellä jäsenemme ovat Helsingistä Reijjärvelle saakka. Löytyy nuorta mielipidettä vanhempien viisauksiin asti. Kiitän kaikkia ryhmäläisiä jäsenyydestä, koska tämä Facebook on nyt tätä päivää ja sieltä me ihmiset tavoitamme. Keväisin terkuin Jarkko Liikanen.”

Hallitus käsitteli Facebook-asiaa kokouksessaan maaliskuussa ja päätyi siihen, että sukuseura ei mene seurana Facebookiin, koska meillä on jo kotisivut, sähköposti ja jäsenlehti yhtey-

mistä ja palaamista hotelliin, jonne safarin viimeisen yön majoitus oli järjestetty.

Ennen safariryhmämme teiden erkanemista kävimme vielä koko ryhmä yhdessä parin tunnin koskenlaskuretkellä Victorian putousten alla, Zambezi-joen koskissa. Sen jälkeen kukin lähti omille teilleen, me lähdimme ylittämään Zimbabween ja Sambian rajasiltaa, sillä olimme varanneet kahdeksi yöksi majoituksen Sambian puolelta joen rannassa sijaitsevasta lomamökkikeskuksesta.

Chobe

Loppuloma oli enemmän rentoutumista kuin aktiviteettien täyteistä. Oleskelimme hotellilla ja kävimme jokiristeilyllä ja tutustumassa Livingstonen kaupunkiin. Kahden yön jälkeen lähdimme kotimatalle, ensin lentokoneella Livingstonesta Johannesburgiin, mistä lähti samana iltana yölento Müncheniin, ja aamulla matka jatkui uudella lennolla Helsinkiin.

Matkan jälkeinen kesäloma meni mökkeillessä, ja sen jälkeen oli edessä paluu työkiireisiin. Tämän vuoden alkukevät onkin puolestaan mennyt ensi kesän matkaa suunnitellussa. Tänä vuonna lomamatkamme suuntautuu ensin viikoksi Islantiin ja sieltä viikoksi New Yorkiin.

Jenni Liikanen
Kuvat Mikko Lautala

denpitoa varten. Facebookiin ei riittäisi resurssitkaan. Jokainen voi tietysti mennä sinne henkilönä, kuten nyt on tapahtunutkin. Viime vuonna siellä oli jo noin 550 Liikasta, mutta vain murto-osa kuului ryhmään Liikaset.

Hallitukselle on tehty esitys, että Liikasten Facebook-osoitteita julkaisitaisiin kotisivuilla ja se on tietysti mahdollista. Laittaisimme ne kuitenkin jäsensivuille, jolloin ne olisivat vain jäsenten nähtävissä.

Mikäli haluat julkaista Facebook-osoitteesi sukuseuran jäsenille, lähetä se jäsenihteerille **Anne Ekroosille**, joka kokoaa listan. Lista laitetaan jäsensivuille, jonne pääsette käyttäjätunnuksella ja salasananalla.

Harri Liikanen

HELENAN JA PIRKON SENIORIASIA KIINNOSTAA EDELLEEN

Helena Allahwerdi

Pirkko Liikanen

Kuvat sukukokouksesta Jyväskylässä 2004. Kuva Heikki Liikanen

Liikaslinkissä 1/2008 kerroimme, että **Helena Allahwerdi** ja **Pirkko Liikanen** olivat perustaneet taloyhtiönsä asukasyhdistyksen Toimivat Seniorit ry. Kerroimme lyhyesti myös sen toiminnasta. Yhdistys on tarkoitettu eläkeläisten iloksi ja turvaksi, jotta he voisivat asua kotonaan mahdollisimman pitkään. Liikaslinkissä 2/2009 julkaisimme yhdistyksen laatiman eläkeläisen muistilistan - varaudu vanhuuteen.

Yhdistyksen toiminta on herättänyt paljon kiinnostusta jopa ulkomaita myöten. Liikaslinkissä 2/2010 kerroimme Singaporen ministeri **Limin** tutustumisesta sen toimintaan. Liikaslinkissä 1/2011 vuorossa oli uutinen korealaisen TV-ryhmän käynnistä

yhdistyksen vieraana tehdessään ohjelmaa eläkeläisistä Suomessa. Samassa numerossa sosiaalineuvos **Pekka Saarenmaa** kirjoitti Helenan ja Pirkon toiminnan innoittamana Suomen vanhusten tilanteesta yleensä. Samalla hän antoi tunnustusta tälle toiminnalle. ”Voi hyvällä syyllä todeta, että Liikaset ovat asiassa edelläkävijöitä. Kiitos siitä Helenalle ja Pirkolle.”

Ulkopuolinen kiinnostus on jatkunut. Nyt viime syksynä ET-lehti kirjoitti asiasta numerossa 16 otsikkona ”Meidänkin talosta palvelutalo?”. Lehdestä voi lukea, miksi Pirkko kiukustui ja ryhtyi perustamaan yhdistystä.

- Näkemäni perusteella on sanottava, että palvelutalot ja muut vanhuspalvelut laitostavat vanhuksat ennen aikojaan. Heikoiten ne selviävät sosiaalisen vuorovaikutuksen tarjonnasta. Valtaosa yhdistystoiminnasta on puolestaan viihteellistä ajankulua. Siitä puuttuu tavoitteellisuus, hän kiteyttää.

Toinen asiasta kiinnostunut lehti oli Kotitalo, joka on tarkoitettu taloyhtiön päättäjille. Lehti heittää numerossa 4/2011 kysymyksen, pitäisikö taloyhtiön hallitusten huomioida erikseen iäkkäät vanhuksat? Lehti on haastatellut kotitalonsa hallituksessa 22 vuotta toiminutta sairaanhoitajaa, joka uskoo, että asumisen turvallisuuteen liittyvät asiat korostuvat entisestään tulevaisuudessa. Toinen haastateltu on isännöinti- ja huoltoyrityksen toimitusjohtaja, joka pohtii vanhuuden tuomia haasteita. Lopuksi on haastateltu Helenaa ja Pirkkoa. Heidän mielestään kerrostalo on kuin palvelutalo.

- Asukkaat itsekkin voivat huolehtia toistensa hyvinvoinnista ja palvelutarpeista, sanoo Helena.

- Heidän yhdistyksensä vastaa jo pienen palvelutalon tarjontaa, jatkaa Helena.

- Meillä on oma vertaistukiverkosto. Jokaisella jäsenellä on kaksi tukihenkilöä, joiden puoleen voi kääntyä mihin vuorokauden aikaan hyvänsä. Jäseniä on 73 ja erilaisia harrastusryhmiä on kuusitoista.

ET-lehdessä Helena ja Pirkko esittelään otsikon ”Kapinalliset kaksoiset” alla.

- Toimivien Senioreiden puheenjohtaja **Helena Allahwerdi** ja sihteeri **Pirkko Liikanen** ovat 73-vuotiaat kaksoiset. Helsingissä syntyneet sisarukset opiskelivat ja työskentelivät nuorina Yhdysvalloissa.

- Pirkko teki pääosan urastaan kehityopsykologian tutkijana Jyväskylän yliopistossa, josta hän jäi eläkkeelle professorina 1997. Hän on myös valmistunut kuvanveistäjäksi Taideteollisesta ammattikoulusta 1960-luvun alussa.

- Helena Allahwerdi jäi runsas vuosi sitten eläkkeelle Helsinki Business Collegen kansainvälisten asioiden johtajan tehtävästä. Sitä ennen hän työskenteli pitkään Suomen YK-liitossa. Tohtoriksi hän väitteli 61-vuotiaana.

- Pirkko Liikanen on sinkku. Helena Allahwerdin perheeseen kuuluu itävaltalainen aviomies, kaksi aikuista poikaa ja kaksi lastenlasta.

- Sisarukset ovat tyytymättömiä vanhusten vähättelyyn ja aliarvioimiseen sekä vanhuuden käsittelemiseen ongelmana ja kulueraana. He haluavat tehdä uuden käsikirjoituksen vanhuudelle.

Näin siis Espoossa. Yhdistyksen kotisivut ovat osoitteessa www.toimivatseniorit.palvelee.fi.

Siellä kannattaa käydä vierailulla, sillä sieltä saattaa löytyä mallia omaan taloyhtiöön. Toivotamme onnea ja menestystä toiminnalle jatkossakin.

Lopuksi mainittakoon, että Liikasten sukuseurassa Helena ja Pirkko ovat toimineet hallitustasolla. Helena oli tiedottajana 1999 - 2001 ja Pirkko 2002 - 2004. Pirkon ansiosta sukuseura sai kotisivut Internetiin jo vuonna 2000. Pirkko on edelleen sukuhaaran vastuuhenkilö.

Harri Liikanen

YHTEYSHENKILÖ VAIHTUI REISJÄRVELLÄ

*Viime vuoden Liikaseksi valittu Sirkka Leppälä luovutti yli 26 vuoden jälkeen Reisjärven paikallisen yhteyshenkilön tehtävät kummitytölleen **Marja-Liisa Kemppaiselle**. Tässä hän esittelee itsensä meille muille. Sukuseura haluaa samalla kiittää Sirkkaa ansiokkaasta toiminnasta seuran hyväksi ja toivottaa Marja-Liisan tervetulleeksi vastuulliseen yhteyshenkilön tehtävään. Toivomme, että Reisjärvi näkyy Liikaslinkissä edelleen.*

Harri Liikanen

Marja-Liisa- mummu ja Onni, 1v 4 kk, leikkimökin kuistilla.

Olen Marja-Liisa Kempainen, o.s. Rossi. Äitini Elina oli Otto Liikasen vanhin tytär. Hän tuli Mattilaan miniäksi Kumpulasta, matkaa n. 1 km, mentyään naimisiin Olavi Rossin kanssa. Meitä oli Mattilassa kahdeksan sisarusta, syntyneet v.1935-1954. Olen ikäjärjestyksessä kuudenneksi vanhin. Kesät kuuluivat heinäpellolla, kasvimaalla ym. maatalon askareissa. Kerkesipä välillä juosta uimassa Kumpulaa rannassa tai Lintulammissa. Koulun aloitin samassa Leppälahden kansakoulussa kuin äitini, jatkaen Reisjärven kunnallisessa keskikoulussa ja ylioppilaaksi pääsin Ylivieskan Yhteiskoulusta. Luokanopettajaksi opiskelin Helsingin Opettajakorkeakoulussa ja yliopistossa.

Maalaistytönä halusin maalle töihin, mieluummin navetan lähistölle. Molemmat kyläkoulut täyttivätkin tämän kriteerin sekä Pihtiputaalla että Kälviällä. Opetusvuosia kertyi yhdessä opettajamieheni Timon kanssa lähes 40v. Molemmat lapsemme ovat kyllä kehäkolmosen sisäpuolella, tytär Kirsi perheineen Kirkkonummella ja poika Tomi asuu Marjansa kanssa Helsingissä. Kirsillä ja Miika-vävyllä on kaksi poikaa, Elias 5v ja Onni 1v 4 kk. Kun nyt olemme molemmat eläkkeellä, käymme silloin tällöin Etelä-Suomessa lasten perheitä tervehtimässä ja sieltä käydään välillä täällä lomailmassa.

Talviasuttava mökkimme Reisjärvellä on nyt eläkepäivien asunto. Myimme asuntomme Kälviältä koulun vierestä. Kelloa tuli jo kuunneltua tarpeeksi! Täällä hyvät hiihtoladut menevät porrastaasta. Paavo-veli on tuunannut traktorin perälevyyn latukoneen ja tuiskun jälkeen ladut on pian auki. Hyvät lenkipolut ja marjametsät houkuttavat muina vuodenaikoina. Kansalaisopiston toimesta koululla on jumppaa kerran viikossa ja fysioterapia Jonnan jumpissa käyn pari kertaa viikossa. Neulomista riittää iltaisin sukulaisille ja tuttaville: sukkaa, pipoja, liivejä, puseroita... Reisjärvellä on hyvä kirjasto ja sieltä löytyy lukemista useamman kerran kuussa. Kielet ovat aina kiinnostaneet. Nyt on opiskelun alla italia. Kai kiinnostus siihen lienee Hermannin peruja Italian vapaussodan ajoilta... Mieluummin matkailemme kotimaassa. Erityisesti Lappi viehättää. Monia kertoja siellä on vaellettu koko perheen voimin tai kahdestaan. Mutta parasta on nyt seurata vuodenaikojen vaihtelua, lintujen muuttoa, kuun kiertoa, upeita revontulia ym. luonnon ihmeitä.

Pikkuhiljaa sitä alkaa kiinnostua sukujensa vaiheista. Mutta usein liian myöhään, ettei ole enää keneltä kysyä. Minullakin on sama tilanne kuin Elina-äidillä 30v sitten. Hän suurennutti kaikille lapsilleen vanhempiensa Oton ja Mandan kihlakuvan, joka oli otettu Amerikassa 1900-luvun alussa. Monet kerrat olen jo käynyt valokuvaamossa suurennuttamassa vanhoja kuvia. Harmittaa vain, että vanhat kuvat, jotka olivat äidin kamarin yläkomerossa, ovat aikojen saatossa kadonneet, ja niissä olevat henkilöt olivat jo tuntemattomia. Nykyisin kirjoitamme kuvan taakse heti nimet, etteivät vain unohdu. Liikasviiri on takan päällä kuten myös Kemppaisviiri. Rossin viirille löytyi paikka lipputangosta. Kemppaisen suvusta on jo ilmestynyt kaksi lähes tuhannen sivun kirjaa ja kai Liikasenkin suvusta sellainen tulee aikanaan. Isän äidin, o.s.Soininen, kautta kuulun myös Tossavaisten sukuun, joten sukua on isovanhemmista kolme neljästä Savosta eli vastuu siirtyy jo lukijalle...

Hyvää vuoden jatkoa sukuseuralaisille! Kirjoittakaapa (ja kuvatkaapa) omaa historiaanne muistiin ja antakaa ainakin lapsille ja lastenlapsille, mutta miksei myös muulle suvulle ja Liikaslinkkiin.

Kevätterveisin *Marja-Liisa Kempainen*

liisa.kempainen(at)pp.sonera.net

KADONNEEN JÄLJILLÄ LONTOOSSA

Lähes kahdeksan vuotta sitten, kun äitini kuoli, aloin etsiä sukuani Liikasten sukuseurassa. Ensimmäinen tavoitteeni oli löytää äitini tädin, **Elsa Maria Karlsson-Susi** 1912 - 1999, elämän polku. Pyysin virkatodistuksia eri seurakunnista ja vastauksena oli aina parin vuoden oleskelu ja muutto seuraavalle paikkakunnalle. Virkatodistuksia kertyi aikamoinen pino: Mikkelä, Helsinki, Kirkkonummi, Mänttä, Jyväskylä, Mikkeli, Helsinki, Kerava, Helsinki, Korso, Tikkurila ja Rauma. Muuttoja oli paljon, mutta tarina alkoi hahmottua. Hän oli eläessään kolme kertaa aviossa ja sai kaksi lasta. Toinen pojista, **Pentti Karlsson** s.1937 oli kuollut v. 1984, mutta toinen pojista jatkoi vielä matkaansa. Tie toisen pojan, **Kari Hartikaisen** luokse löytyi jälleen seuraamalla virkatodistuksia ja muuttoja eri paikkakunnille. Läpimurto tapahtui sitten joulukuussa 2011. Soitin väestörekisteriin ja sain kyseiselle nimelle osoitteen Rauman Lapista. Kirjoitin hänelle kirjeen, jossa kerroin, miksi haluan häneen yhteyttä. Epäilin vielä, onko hän oikea henkilö. En myöskään osannut arvata, millaisen vastaanoton saan. Pahin pelkoni oli, että henkilö ei tunne sukurakkautta, eikä halua olla missään tekemisissä kanssani.

Parin päivän päästä sain puhelun. Pelkoni oli ollut turhaa ja vuosia kestänyt etsintä oli kannattanut. Olin löytänyt sukulaiseni, äitini serkun. Sain kutsun Lappiin ja lähdinkin sinne joululomalla käymään. Tuntui kummalta, että kaksi henkilöä, jotka eivät ole tavanneet koskaan, voivat niin lämpimästi halata ja keskustella meneistä, aivan kuin yhteisistä asioista. Vanhoista valokuvista selvisi, että olimmekin tavanneet, tosin viitisenkymmentä vuotta sitten. Sain Karilta pieniä muistikuvia lapsuuden tapahtumista Mikkelistä. Näistä on ollut ihmeen paljon apua, selvittäessäni todellisia tapahtumia isoisäni **Uunon** ja hänen veljiensä vaiheista. Kaunein muisto minä Kari minulle kertoi oli **Emma**-mummon viimeiset hetket. Kari oli 5-vuotiaana ollut todistamassa, kun Emma-mummo oli Kunnalliskodissa kuollut tyttärensä **Elsan** syliin.

Toinen tarina, jonka Kari muisti, oli tapaus jostakin nuoresta naisesta,

jonka hänen Elsa äitinsä kihlasi tuohisormuksilla. Kari ei tiennyt tarinan todellisuutta, ennen kuin näytin hänelle nuo sormukset. Elsa-täti oli kihlannut minut v. 1978 äitini 50-vuotis juhlissa nykyisen mieheni kanssa. Sain kuulla, että Karin toinen lapsi **Niina** oli muuttanut Lontooseen. Päätin kirjoittaa hänelle ja ehdottaa tapaamista. Ensimmäisen kirjeen jälkeen tapaamisemme oli sovittu ja lähdin Lontooseen maaliskuussa 2012 tapaamaan häntä.

Niinan ensitapaaminen

Olimme alustavasti sopineet tapaamisesta torstaiksi. En malttanut kuitenkaan odottaa, vaan päätin yllätysvierailusta hänen liikkeeseensä jo sunnuntaina. Kauppa oli kiinni, joten minun oli pakko soittaa hänelle. Tunnin odotus tuntui ikuisuudelta. Kaiken kruunasi takaa ilmestyvä pyöräilijä, joka totesi ensimmäisenä "Ihan samanlaiset silmät, kuin Elsa-mummilla".

Nuo silmät täytyivät ilon kyynelistä. Niin paljon oli kysyttävää ja aamupäivä meni kuin siivillä. Löysimme paljon asioita, joissa olemme "samanhenkisiä", kuten Niina totesi. Selvisi myös, että hän, nuoresta iästään huolimatta, oli etsinyt juuriaan:

"Muutin Suomesta Englantiin Rochesteriin valmistuttuani ylioppilaaksi v. 1997. Halusin päästä pois "äitini helmoista" ja olin unelmoinut ulkomailla asumisesta jo pari vuotta. Ensimmäisenä lukiovuoteni menin ranskan ryhmäni kanssa kielimatalle Amiensiin ja ensimmäinen pysäkki oli Pariisin Gare du Nord, tiesin, että elämäni kuuluu suurkaupungin syke. Asuin Rochesterissa kaksi vuotta, valmistaen itseäni suurkaupungin

sykkeeseen, jota suuri kauhea, ihmeellinen, kaunis Lontoo tarjoaa. Vuoden opiskeltuani Kent Institute of Art and Design'ssa vaatesuunnittelua, opettajani sanoi, että minun on parasta tekeleideni kanssa siirtyä Lontoon Central Saint Martins'iin, joka on luovempi ja vapaampi koulu, kuin suoraviivainen KIAD.

Kolme vuotta Central Saint Martins'ssa opetti uskomaan paljon muotimaailmasta ja luovuudelleni tuskin pisteltiin rajoja kyseisessä opinahjossa. Työskenneltyäni vuoden valmistumisen jälkeen muodin pariissa huomaisin, että tämä maailma ei ole minun.

Matkustelin pitkään (2002-2005) Brasiliaa ja Kaliforniaa myöten. Etsiskelin kai itseäni ja ehkä samalla niitä kaikkia sukulaisia, joista en koskaan ollut kuullut mitään. Tiesin heidän jossain olevan, koska eikö kaikilla ole sukulaisia, vaikka heihin ei olekaan pidetty yhteyttä. Luova kun olen ja mielikuvitusta riittää, niin minähän niitä serkkuja, setiä ja tätejä näin sitten missä milloinkin maassa. Koskaan en mennyt näille sukulaisille juttelemaan, kun on aina parempi pitää oma illuusio yllä...

2007 aloitin taiteen maisterin tutkinnon Goldsmiths'ssa Lontoossa. Kaksi vuotisen tutkinnon jälkeen tiesin, ettei taidemaailma ole minun.

Niina palvelemassa asiakastaan.

(Jatkuu seuraavalla sivulla.)

(Jatkoa edelliselle sivulle.)

Nyt onnellisena, pienen kukkakaupan omistajana olen (ainakin vähäksi aikaa) löytänyt maailmani, jonka olen erittäin onnekkana saanut itse rakentaa. Luovuus ja taide ovat asioita, joita meillä kaikilla on sisällämme. Niitä voi käytellä monella muotoa kukin elämässään. Kun niitä käyttää rohkeasti, koskaan niitä piilotellen, ne tuovat sellaisen rikkauden mukanaan, jolla ei ole mihinkään vertaa.

Elsa-mummista en muista paljon mitään, paitsi että hänellä oli luovuutta, mikä ei ole sidoksissa tähän tai tuohon taiteenlajiin, vaan pelkästään arvokkaaseen elämään.”

Niina Hartikainen

Niina Hartikainen

Minulla on hyvin samanlaisia muistikuvia Elsa-tädistä. Hän oli osaltaan minulle hyvin tärkeä edustaen isovanhempiani, jotka olivat kuolleet jo ennen syntymääni.

Lontoon tuliaisina, Niinalta saadut punaiset salkoruusun siemenet nostavat jo päätään täällä Espoossa.

Anne Ekroos

VIIME VUODEN HISTORIAA

Liikasten sukuseura ry:n jäsenlehti palkittiin viime syksynä kannustuspalkinnolla Sukuviesti-lehden järjestämässä sukulehtikilpailussa. Siitä kerroimme jo numerossa 2/2011, mutta kuva ei ehtinyt mukaan. Tässä se nyt on.

Vasemmalla **Elina Kuismän** Sukuviestin päätoimittaja. Oikealla **Harri Liikanen**, joka otti seuran puolesta kunniakirjan vastaan.

Liikaslinkistä todettiin tapahtumassa seuraavaa: Lämmintä huumoria, Liikashenki välittyy, anagrammeja, kunniamaininta veikeydestä. Lehtikisan voitti Virolahden Tulkit. Heidän lehdestä sanottiin seuraavaa: Mielenkiintoinen kuvitus ja hieno taitto, lapset ja nuoret huomioitu, lohkopiiirakkaohje sai veden kielelle.

Harri Liikanen

Lähde: Sukuviesti 6/2011

TERVEISIÄ AUSTRALIASTA

Airi ja Veikko Ovaska

ja perhe.

Terveisiä täältä kaukaa "Down Under" eli maapallon alapuolelta. Mehän asumme täällä Australian pohjoisosassa Mission Beachilla Tullyn alueella, tropiikissa. Tätä seutua kutsutaan myös märkeksi tropiikiksi, koska täällä sataa paljon. Vuotuinen keskimääräinen sademäärä on noin 4 1/2 metriä. Kasvisto on rehevää sademetsää.

Täällä kasvatetaan paljon sokeriruokoa ja banaaneja. Suomalaisia on näillä seuduilla ollut jo kaksikymmentä vuotta asti, etupäässä Pohjanmaalta tulleita miehiä. Nämä alkuaikojen suomalaispioneerit raivasivat sademetsistä sokerinkasvatusmaita ja hankkivat farmeja, jotka olivat paljolti kahden ja kolmen yhteisomistuksessa. Farmit olivat pieniä ja elantoa ei alkuun saatu. Ansiotöitä oli tehtävä tilan ulkopuolella, että saatiin velat ja maksut hoidettua. Kaikkiaan noita farmeja oli 16. Nyt on enää vain yksi suomalais-sokerifarmi, joka tuottaa monta kertaa enemmän kuin nuo 16 yhteensä. Farmaus on täysin koneellistettua ja tehokasta. Ei tarvitse enää ruokohakkureita katkomaan kuumuudessa sokeria tihkuvaa nokista ruokoa.

Tullyyn perustettiin Suomi-Seura 1928 maamiestemme keskinäisten yhteyksien ylläpitämiseksi. Harrastettiin urheilua, kuorolaulua ja kirjastoa kartutettiin. Perheitä alkoi tulla kolmekymmentäluvulla ja toiminta monipuolistui. Järjestettiin monenlaisia juhlia. Siirtolaispapitkin vierailivat ainakin kerran vuodessa. Sodan aikana seuran toiminta lakkautet-

tiin, koska suomalaiset kuuluivat vihollisiin. Suomi oli liitossa saksalaisten kanssa, ja Englanti oli sodassa Saksaa vastaan, ja Australia on Englannin alusmaa. Suomalaiset ja samoin italialaiset miehet, jotka eivät olleet ottaneet kansalaisuutta, vietiin työväkileireille. Sodan päätyttyä vangit kotiutettiin ja elämä palautui normaaliksi ja vilkastui. Uusia siirtolaisia rupesi tulemaan ja muutto oli vilkkaimmillaan viisi- ja kuusikymmentäluvulla.

Mieheni Veikko tuli ensi kerran Australiaan 1958. Ensimmäinen työpaikka oli Etelä-Australiaassa erämaassa. Matkaa lähimpään asuttuun seutuun oli satoja kilometrejä. Muutaman miehen topparoikka asui siellä ja kunnosti rautatietä. Sieltä hän tuli tänne Pohjois-Queenslandiin sokeriruokon hakkuuseen. Hakkuusesongin väliaikoina hän työskenteli sahalaiteilla ja Wollongongin rautatehtaalla. Takaisin Suomeen hän tuli 1961. Tutustuimme ja menimme naimisiin. Asuttiin Juvalla mieheni kotitilalla, joka oli tyypillinen siirtolaistila. Veikolla oli koko ajan halu lähteä takaisin Australiaan ja sai minut suostumaan ja niin marraskuussa 1967 lähdettiin. Suomessa oli juuri ollut 33 %:n devalvaatio ja vähäiset varamme hupenivat. Olihan meillä kaksi pientä tyttöä, Lea kolme vuotta ja Anna-Riitta kaksi vuotta sekä kolme matkalaukkaa. Siinä olivat matkatavarat.

Matkareitti oli Helsinki - Lontoo - Rooma - Teheran - Hongkong - Ma-

nilla ja viimein Brisbane Australiassa. Tuolloin lentoreitit eivät olleet suoria ja nopeita niin kuin nykyään. Lentokoneen kaartaessa Teheranin yllä mieleeni jäivät alapuolella olleet ko-meat valot. Olivat kuulemma Shaahin kruunajaisten kunniaksi laitettu. Brisbanesta matkamme jatkui junalla liki kaksi vuorokautta pohjoiseen määrän-päänä Tully, missä Veikolla oli tuttu- ja edelliseltä reissulta. He olivat luvanneet majoittaa meidät alkuajoiksi. Ensimmäisen kuukauden asuimmekin tuon perheen kanssa, ennen kuin pääsimme omaan vuokra-asuntoon. Veikko sai sahalla töitä ja kun ruokon hakkuusesonki alkoi, hän työskenteli sokeriruokon hakkurina. Työ oli urakatyötä ja hakkuukausi kesti kesäkuusta joulukuuhun. Väliajat hän oli sahalla työssä. Minä olin kotona tyttöjen kanssa. Ruokon hakkaus käsin loppui 1969 ja koneet ovat sen jälkeen tehneet tuon raskaan työn.

Maaliskuussa 1970 muutimme Mount Isaan kaivoskaupunkiin, joka on liki tuhat kilometriä Townsvillestä sisämaahan. Veikko oli saanut kaivosmiehen työpaikan sieltä. Asunnoksemme saatiin Mount Isan Suomi-Seuran talonmiehen asunto. Perheemme oli lisääntynyt Matti-pojalla ja hän oli kuukauden vanha, kun Tullysta lähdettiin. Veikko kävi vuorotöissä kaivoksella yli kilometrin syvyydessä, ja minä hoitelin perheen lisäksi talonmiehen hommia.

(Jatkuu sivulla 12.)

(Jatkoa sivulle 11.)

Mount Isassa asui yli tuhat suomalais- ta siihen aikaan ja siellä oli myös suomalainen evankelisluterilainen kirkko ja suomalainen pappikin. Hel- luntiseurakunnalla oli myös oma kirkko. Yli kuudenkymmenen eri kansallisuuden väkeä asui ja työsken- teli kaupungissa ja kaivoksella. Suo- malaisilla oli paljon toimintaa Suomi- talolla ja "kieliset", niin kuin yleisesti muunkielisiä kutsuttiin, vuokrasi- vat taloa tilaisuuksiinsa. Kaupungin asukasluku oli noin 23 000. Suomalai- sia oli joka paikassa töissä, kaupoi- ssa, apteekissa, sairaalassa, huoltoasemilla ja kaivoksen toimistoissa, jopa laki- mieskin oli. Kaikki nämä helpottivat kielitaidottomien asioinneissa, kun sai puhua suomeksi. Ajan myötä kielitaito lisääntyi ja rupesin pärjäämään omin avuin. Veikolla oli kielitaitoa sen verran, että hän selviytyi asioissaan. Oma koti ostettiin ja muutettiin siihen asumaan. Meille syntyi Mount Isassa toinen poika Paul. Lea tyttäremme oli jo aloittanut koulunkäynnin ja Anna- Riitta vuotta myöhemmin. Koulun- käynti aletaan jo viisi vuotiaana. Minä kuskailin työt kouluun ja Vei- kon töihin, sillä on liika kuuma lasten kävellä koulumatkaa, kun lämpötila kuumaan aikaan nousee yli +40 as- teen. Yölläkin oli yli +30 astetta, joten tuulettimet ja vesikiertoiset jäähdytti- met olivat tosi tarpeeseen. Siellä sataa paljon vähemmän kuin täällä rannikol- la. Kaupungin ympäristössä on useita tekojärviä, joihin sadeajan vesi varas- toidaan, ja sieltä se johdetaan kaupun- kiin käyttövedeksi. Ihmisillä on kau- niit pihat, kun on vettä kastella. Heti kaupungin ulkopuolella alkaa kui- va erämaa.

Suomalaisilla oli paljon toimintaa Suomi-Seurassa ja seurakunnassa, ja mekin otimme osaa hyvin kiinteästi kuoro toimintaan, näytel- miin, urheiluihin ja kaikenlaisiin tem- pauksiin, mitä järjestettiin. Kaksi- kymmentäkolme vuotta asuttiin siellä. Veikko kaivoksen uumenissa töissä ja minullakin oli siivousfirma lisäansio- na. Lapset olivat siinä sivussa kasva- neet ja muuttaneet pois yliopistoi- hin. Tytöt olivat jo valmistuneet am-

matteihinsa, kun pojat olivat vielä opiskelemassa. Mount Isasta muu- timme takaisin rannikolle meren ran- taan, mistä aiemmin olimme ostaneet talon loma-asunnoksi ja jota monena vuotena pidimme lomapaikkana. Nyt se talo on meidän vanhuuden asunto.

Suomen lomina on tehty muutamia. Koko perheen kanssa, kun lapset oli- vat vielä kansakouluikäisiä ja sittem- min, kun on oltu jo kahdestaan. Muu- taman vuoden välein on käyty suku- loimassa, ja samalla on teh- ty eripituisia bussiretkiä ympäri Eu- rooppaa. On myös ollut ilo saa- da Suomen sukulaisia tänne. Esko veljeni ja hänen vaimonsa Liisa sekä heidän kaksi vanhinta tyttärtään ovat käyneet. Raija siskoni ja miehensä Jouko ovat käyneet kolmesti sekä heidän tytär ja poika samoin. Poika jopa opiskeli Perthin yliopistossa vuoden ja oli viime vuonna työn puo- lesta puoli vuotta Brisbanessa. Veikon veli vaimonsa kanssa ovat käyneet pari kertaa ja heidän poikansa samoin. On aina mukava saada vieraita.

Asumme täällä tropiikissa, missä on aina kesä. Lämpötilat "talviaikaan" +20-26 astetta ja kesällä eli kuumaan aikaan +30-35 asteen seutuvilla. Jääh- dyttimet viilentävät sisäilman halutuun lämpöön ja imevät pois kosteu- den, jota täällä on aika lailla. Tullyssa on 7,9 m korkea saapas, joka on sa- mankorkuinen kuin paikkakuntamme vuotuinen sade-ennätys. Noin viisi- kymmentä vuotta sitten on satanut tuon valtavan määrän yhtenä vuonna. Tänä vuonna on sadetta tullut yli kaksi metriä tähän mennessä. Tulvia ei ole onneksi ollut tänä vuonna. Täällä on vaarana hirmumyrskyt, syklonit niin kuin niitä täällä eteläisellä pallonpuo- liskolla kutsutaan. Meidänkin taloa ovat myrskyt jo monesti särke- neet. 1986 lähti katto ja sisälle tuli vesivaurioita. Kuusi vuotta sitten sykloni Larry 285 km tunnissa nopeu- della särki taasen taloamme, ja viime vuonna sykloni Yassi 290 km tunnissa teki täystuhoa sademetsiin. Olivat taasen kuin pahan pommituksen jäljil- tä alastomaksi riivittyjä oksattomia toroja, mitkä olivat pystyssä ja suurin

osa sikin sokin nurin. Suurin osa ra- kennuksista vaurioitui ja moni hajosi kokonaan. Onneksi ei yhtään ihmis- henkeä mennyt. Ihmiset uskovat varoi- tuksia ja suojautuvat kunnolla. Ovat rakennus- ja korjausmiehet olleet kiireisiä ja työllistettyjä. Mekin saatiin vettä pitävä katto yli vuosi myrskyn jälkeen ja muut korjaustyöt samoin. Emme ikinä halua nähdä tai olla tuol- laisen myrskyn kourissa. On se niin kauheaa. Toivomme, ettei pitkiin aikoihin tulisi niitä. Myrskyuhkista huolimatta haluamme kuitenkin asua täällä. Täällä ovat perheemme lapset ja lasten lapset. On totuttu tämän maan tavoille ja tänä vuonna tulee 45 vuotta muutostamme Australiaan. On saatu monenmaalaisia ystäviä, ja on myös paljon suomalaisystäviä ympäri Aust- raliaa. Suomeen pääsee käymään koska vain, ja kun menee, on tosi ihanaa tavata sukulaisia ja tuttuja siellä sekä ihaila Suomen kaunista kesää. Terveisiä kaikille, joita olemme tavanneet Liikasten sukukokouksissa. Lämpimin tropiikin terveisin

Airi Ovaska

Kartassa näkyvät tekstissä mainitut Queensland, Vullongong, Brisbane, Mount Isa ja Townsville. Tully on Cairnsin lähellä sen eteläpuolella.

Kartta Internetistä.

ALEKSILTA OHJEITA ALOKKAILLE

Puolustusvoimat julkaisee vuosittain oppaan varusmiespalvelukseen valmistautuvalle. Vuonna 2011 oppaasta löytyi tuttu nimi – **Liikanen**. Sivuille oli valittu mm **Alexi Liikanen** ja hänen haastattelunsa, joka on suorana lainauksena tässä.

Viestimies Liikanen positiivisella asenteella palvelukseen

Viestimies **Alexi Liikanen** pääsi minne halusi: viestijoukkoihin Kajaaniin hakemaan etua tulevaisuuden koulutukseen ja ammattiin.

– Astuin palvelukseen tammikuussa 2010 ja minulla oli paljonkin pohjatietoa asepalveluksesta, sillä olin kuullut vähän joka suuntaan tarinoita. Sen verran eroavia jutut olivat, etten osannut itse mieltää mitä tulevan pitää. Lähdin kuitenkin positiivisella asenteella liikenteeseen. Kuulin, mitä saatetaan joutua tekemään erittäin vaikeissa-kin olosuhteissa ja toisaalta sain tietää, että on olemassa mukaviaakin hommia etenkin kesällä nätilä ilmalla.

Pudasjärveltä kotoisin oleva Liikanen haki nimenomaan Kainuun Prikaatiin, sillä hän asui Kajaanissa jo valmiiksi

opintojen vuoksi.

– Hain Viestikomppaniaan alun perin, sillä viestihommat kiinnostivat. Esitin jo kutsunnoissa toiveen, että haluan palvella nimenomaan Kajaanissa ja nimenomaan viestissä. Viestipuolen asepalveluksesta uskon olevan hyötyä, sillä ajattelin lähteä opiskelemaan alaa.

– Ensimmäinen aamu alkoi perinteiseen Komppaniassa herätys -huutoon käytävältä. Nukuin tuvan ensimmäisessä

punkassa, hyppäsin ylös ja räväytin valot päälle. Hirveällä kiireellä siinä tekemään punkkaa kun ajattelin, että jos sitä ei kerkeä tehdä ennen aamupalaa. Hyvin kait se ensimmäinen aamu kuitenkin meni.

Liikasen mielestä hyvä varusmiesjohtaja ennen kaikkea osaa ottaa alaiset ja heidän huomiot ja toiveet huomioon.

Hän kuuntelee alaisia eikä sokeasti odota ylempien käskyjä, vaan hän omaa pelisilmää.

– Meillä on oikein hyvät johtajat tällä hetkellä komppaniassa! Lähitulevaisuudessa Liikasta odottavat mieluisat kuljettajatehtävät panssariajoneuvon ohjaamossa, sillä erikoiskoulutuskau-

den alussa hän siirtyi esikuntapanssariajoneuvokurssille.

– Kunto on riittänyt oikein hyvin vaikka palvelukseen astuessa (olen ollut aina tämmöinen hoikka poika) puhuivat,

että olen laihtunut, mutta todellisuudessa lihoin kuutisen kiloa. Edellisen E-kauden alussa aloitin kuntosalilla käynnin ja olen koettanut jatkaa sitä ja lenkkeilyä edelleen. Täällä on aivan mahtavat liikuntaolosuhteet. Kuljettajaporukalla olemme käyttäneet erityisesti Heikinhallin kamppailutiloja, kuntosalia ja uimahallia. Frisbeegolf-ratakin käytiin testaamassa heti heinäkuun alussa.

Harri Liikanen

Ps. En malta olla mainitsematta, että olin itsekin varusmiehenä ”Kajaanissa”. Sen jälkeen palvelin siellä vielä vänrikin arvoisena kouluttajana kesän 1963 ennen Kadettikoulua. Joukko-osaston nimi oli silloin Pohjois-Savon Prikaati, mutta nyt se tunnetaan Kainuun Prikaatina.

JOUKKO VIERAS VAAN –

NEUVOSTOLIITTOON LÄHTENEET SUOMALAISET

Suomesta lähteneet

Suomesta livahti etenkin 1930-luvun pulavuosina Neuvostoliittoon tuhansia loikkareita. Lukumäärästä ei ole tarkkaa tietoa, koska kaikista ei ole jäänyt merkintöjä kortistoihin, mutta heitä on arvioitu olleen kaikkiaan 15 000, ellei enemmänkin. Eniten väkeä lähti pahimpaan lama-aikaan eli vuonna 1932. Loikkausten laajuudesta ainakin itärajan tuntumassa Pohjois-Suomessa todistaa Vapaus-lehden kirjoitus 18.7.1932: ”Parin viime viikon aikana on mm. Kuolajärven kylästä siirtynyt Neuvostoliittoon kolmasosa väestöstä.” Suurin osa loikkareista lähti leivän perässä, mutta joitakuuta varmasti

innostivat myös ideologiset syyt. Rajanylityspaikkoja oli pitkin itärajaa, esimerkiksi Viipurissa, Suojärvellä, Ilomantsissa, Kuusamossa, Petsamosa ja Kuolajärvellä (nykyisessä Sallasassa). Myös Kotkan seudulla oli monta tunnettua loikkarialuetta, ja jotkut huimapäät matkustivat jäniksinä laivoilla, jotka oli tehty Turun telakalla Neuvostoliittoon toimitettaviksi.

Kaikki eivät tietenkään onnistuneet loikkausyrityksessään. Kiinnijääneitä odotti kuulustelun jälkeen sakkotuomio ja joskus vankeusrangaistuskin, mutta se ei välttämättä lähtöhaluja tyrehtyttänyt. Saattoipa käydä niinkin, että samat ihmiset loikkasivat Neuvostoliittoon kahdesti. Välillä käytiin

Suomessa ja petyttiin siihen, mikä kotimaassa odotti.

Neuvostoliiton radioasemien kuuntelu kiellettiin Suomessa vuonna 1931, mutta moni työtä haikaileva suomalainen lienee siitä huolimatta kuullut vaikkapa seuraavat sanat Petroskoin radiosta keväällä 1931: ”Tuskin 40 % tarvittavasta työvoimasta on saatu värvetyksi uittotöihin. [...] Nyt on tehtävä loppu nahjailusta ja alettava värvätä lisää työvoimaa Neuvosto-Karjalan uittotöihin.” Samanlaista sanomaa levitettiin tuhansien ja taas tuhansien autoteollisuus- ja metsätyöntekijöiden tarpeesta.

(Jatkuu sivulla 14.)

(Jatkoa sivulle 13.)

Siinä ei tainnut paljon painaa esimerkiksi Pohjolan Sanomissa julkaistu Suomeen palanneen loikkarin varoitus: ”Siellä ovat vankilat ja nälkä edessä.”

Mieli muuttui Neuvostoliitossakin, ja Moskovasta lähetettiin Petroskoihin sähkö, jossa tuomittiin työvoiman värvääminen. Petroskoin radiossa kiellettiin 11.5.1932 kapitalistimaiden työläisiä tulemasta Neuvostoliittoon: ”Ei pidä uskoa kaikkia agitaattoreita, jotka yllyttävät lähtemään, eikä Neuvostoliitto ole mikään porvarimaiden roskien kaatopaikka.”

Miten siirtolaisille ja loikkareille sitten kävi uudessa elinympäristössä? Tiiviin vastauksen saa siirtolaisten laulamasta kansanlaulusta *Vieraalla maalla*, jonka säkeistä on lainattu nimi kahdelle tämän aihepiirin perusteokselle:

*Meillä ei kotia täällä,
olemme joukko vieras vaan.
Vie kohtalo meitä
outoja teitä,
kotiin ei milloinkaan.*

Loikkaarit joutuivat ensin viikoiksi tai kuukausiksi ankaraan tutkinta- ja kuulustelupyörytykseen. Se oli monelle järkytys, sillä he olivat kuvitelleet saavansa Neuvostoliitossa hyvän kohtelun. Eräällekin rouvalle, joka oli SKP:n jäsen ja jonka miehen ”lapuolaiset” olivat pahoinpidelleet ja uhanneet muiluttaa itään, kuulustelija oli puinut nyrkkiä ja huutanut: ”Mitä hittiä te tänne valmiille tulitte? Olisitte nyt jatkanut luokkataistelua omissa kotimaassanne.”

Loikkaarit sijoitettiin etupäässä Leningradin alueelle, Karjalaan, Uralille, Siperiaan ja Kazakstaniin. Suurin yksittäinen työpaikka oli voimalan rakennustyömaa Syvärin varrella. Karjalassa loikkaarit työskentelivät lähinnä metsätöissä, sahateollisuudessa ja voimaloiden rakennustyömailla. Vaikka työtä oli, elintarvikepula ja huonot olot herättivät tyytymättömyyttä ja pettymystä. Suomen viranomaisille tuli ensimmäisiä avustuspyyntöjä jo vuosien 1931 ja 1932 vaihteessa, ja vuodesta 1933 käytiin neuvotteluja

suomalaisen oikeudesta palata kotimaahan. Neuvostoliitto kielsi maansa kansalaisuuden saaneiden tai sitä anoneiden paluumatkan; moni loikkari oli alkukuulusteluissa saattanut tietämättäänkin saada Neuvostoliiton kansalaisuuden tai tulla anoneeksi sitä. Suomen viranomaiset taas saattoivat pitää loikkareita epätoivottuina aineksina, ehkä jopa vakoilijoina ja agitaattoreina. Moni yritti paluuta Suomeen samalla lailla salatein kuin oli Neuvostoliittoonkin päätenyt.

Suuri osa loikkareista joutui Stalinin vainojen uhreiksi. Osa teloitettiin, osa tuomittiin vankileirille. Heidät tuomittiin yleensä rikoslain 58. pykälän nojalla poliittisina rikollisina, vastavallankumouksellisina, vakoilijoina tai tihutyöntekijöinä.

Amerikasta lähteneet

Neuvosto-Venäjä alkoi kiinnostaa jo 1920-luvun alussa myös amerikkansuomalaisia, jotka halusivat olla mukana ”työn tasavallan” rakentamisessa. He olivatkin haluttua työvoimaa, sillä heillä oli mukanaan työkaluja, rahaa ja muutakin omaisuutta. Niinpä heitä oikein värvättiin lähtemään etenkin Karjalan laulumaille uudisraivajiksi. Tässä tapauksessa ei siis ollut kyse loikkauksista. Amerikkansuomalaisten muuttovirta Neuvostoliittoon oli suurimmillaan vuonna 1932 ja tyrehtyi vuonna 1934.

Suurin osa tästäkin väestä joutui pettymään. Näin kirjoittaa itsekin lapsena Neuvostoliittoon muuttanut Mayme Sevander: ”Neuvostoliitto oli suljettu maa, joka osasi piilottaa kauheat salaisuutensa ja koristaa sosialistiset näyteikkunansa. Tästä saivat maksaa myös vilpittömät amerikkansuomalaiset, jotka silmät ummessa kiirehtivät täyttämään kansainvälisen proletariaatin velvollisuuksia.”

Sevanderin arvion mukaan Neuvosto-Venäjälle tai Neuvostoliittoon saapui vajaat kuusituhatta amerikkansuomalaista. Heistä noin neljäsosa palasi Yhdysvaltoihin, Kanadaan ja Suomeen (viime vuosien paluumuuttajia

lukuun ottamatta). Ainakin tuhatkunta menehtyi vainovuosien aikana.

Liikasia

Eila Lahti-Argutinan keräämässä vainouhrien tietokannassa on yksi Liikanen, Kuusamon sukuhaaraan kuuluva Hannes *Matinpoika Liikainen*, joka syntyi 10.2.1907 Kuolajärvellä. Hän loikkasi Neuvostoliittoon vuonna 1932 ja asui sen jälkeen Karjalassa Puudosin piirissä, missä hän oli Krasnoarmeiskin metsätyömaan työläinen. Hänet vangittiin 24.3.1938, tuomittiin 22.9.1938 Neuvostoliiton rikoslain 58. pykälän kohtien 2 ja 7 nojalla ja ammuttiin 15.10.1938 Puudosissa. Hannes rehabilitoitiin eli hänen maineensa palautettiin 22.5.1989.

Niin ikään Kuusamon sukuhaaraan kuuluva, Kuolajärvellä 22.1.1904 syntynyt *Uno Liikanen* oli mennyt itänaapuriin jo 1920-luvulla. Hänestä ei toistaiseksi tiedetä muuta kuin että hän kuoli Neuvostoliitossa vuonna 1927. Joitakuuta suomalaisia tiedetään teloitettun jo 1920-luvulla.

Suomen Sukututkimusseuran sivuilla julkaistussa Loikkaarit-tietokannassa on yksi Liikanen: Oulussa 22.1.1907 syntynyt *Ilona Peltoniemi, o.s. Liikainen*. Hänet sekä hänen miehensä *Juho Peltoniemi* (s. 13.4.1897 Pudasjärvelä) mainitaan myös Rislakin ja Lahti-Argutinan kirjassa Kamenskin suomalaisten joukossa. Tšeljabinskin alueella sijaitsevaan Kamenskiin siirrettiin vuonna 1935 suuri määrä loikkareita, ja suomalaisilla oli siellä oma koulu, kirjasto ja kuoro, kunnes suuri osa teloitettiin vuonna 1937. Juho Peltoniemi vangittiin 7.1.1936 ja tuomittiin viideksi vuodeksi vankeuteen helmikuussa 1937 rikoslain 58. pykälän 10. kohdan nojalla. Juholla ja Ilonalla oli *Säde*-niminen tytär. Ilonan mainitaan palanneen Suomeen lokakuussa 1937. Amerikkansuomalaisten uhrien joukossa ei tiettävästi ole Liikasia.

(Jatkuu sivulla 15.)

(Jatkoa sivulle 14.)

Venäjän Karjalan Krasnyi Boriin eli Punakankaalle Petroskoin eteläpuolelle on pystytetty 1998 Stalinin vainojen uhrien muistomerkki keskelle kaunista mäntymetsää. Tällä paikalla ammuttiin vuosina 1937– 1938 yli tuhat ihmistä, joiden joukossa oli 580 suomalaista ja 432 karjalaista. **Juri Dmitrijevin** veistämä muistomerkki on pystytetty paikalle haudattujen uhrien sukulaisten varoilla. Muistomerkin laatoissa on kirjoitus venäjäksi, karjalaksi, suomeksi ja vepsäksi:

"Autuaita ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen" (Matt 5:4).

Maarit Tillman

Lähteet:

Engman Max: Suureen itään. Siirtolaisuusinstituutti 2005.

Lahti-Argutina Eila: Olimme joukko vieras vaan. Siirtolaisuusinstituutti 2001.

Rislakki Jukka & Lahti-Argutina Eila: Meillä ei kotia täällä. Otava 1997.

Sevander Mayme: Vaeltajat. Siirtolaisuusinstituutti 2000.

<http://www.genealogia.fi/emi/loikkarit/index.htm>

Kuvan lähde:

<http://agricola.utu.fi/keskustelu/viewtopic.php?f=13&t=1133>

SUVUT KOHTAAVAT SORTAVALASSA 2. – 5.8.2012

Päätapahtumaa vietetään lauantai-iltapäivästä lähtien hotelli Piipun Pihan tunnelmallisessa ympäristössä Laatokan rannalla. Tiedossa on leppoisaa yhdessäoloa, jutustelua ja tanssia Seppo Soittilan mukavan juonnon ja Tanssiorkesteri Pisanan musisoinnin siivittämänä. Tarinateltoa on pystytetty – tule kertomaan sukusi tarina. Herkullinen venäläinen zakuska-pöytä on katettu...

Liikasten sukuseura ei seurana osallistu tilaisuuteen, mutta kaikki voivat mennä sinne omatoimisesti. Lisätietoja saat Sukuseurojen Keskusliiton sivuilta www.suvut.fi

ÄLYVAAKA LAPSILLE

1. Tulitikkutehtävä

Sinulla on kuusi tulitikkua rivissä tikun mitan päässä toisistaan. Miten saat kahta tikkua siirtämällä kaksikymmentä?

2. Tietokilpailu

a) Sinulla on yksi tulitikku, jolla sinun on sytytettävä takka, nuotio ja öljylamppu. Minkä hän sytyttää ensin?

b) Yksi sorsa kulkee yhden edessä ja yksi kulkee yhden takana. Kuinka monta sorsaa on yhteensä?

c) Yksi kissa syö minuutissa kaksi hiirtä. Kuinka monta hiirtä 100 kissaa syö minuutissa?

Ratkaisut sivulla 17

KUNNIAMERKKEJÄ JAKAMATTA

Internetistä löytyi mielenkiintoinen luettelo, joka on tässä alkuperäisessä asussa. Tilan säästämiseksi tekstiä on vain pienennetty. Siinä on lueteltu puolustusvoimain ylipäällikön talvisodassa 1939 - 1940 antamat kunniamerkit ja muistomitalit, joita ei ole voitu toimittaa saajille. Asiakirjasta on nyt tässä kopio sellaisena, kuin se oli

kirjoitettu 1942. Luettelosta on tähän poimittu vain Liikaset.

Olisi hyvä, jos saisimme selville, keitä nämä Liikaset ovat. Emme ole ehtineet selvittää, ovatko nämä jo sukutauluissamme, mutta teemme sen. Tunnetko sinä heitä? Jos tuttu löytyy, lähetä tieto Liikaslinkin toimitukseen allekirjoittaneelle, niin rupeamme

toimiin. Voisimme ainakin lisätä kunniamerkin henkilön tietoihin nyt jälkikäteen. Käymällä sota-arkistossa voisimme ehkä löytää lisätietoja omaisista ja siten voisimme sijoittaa heidät sukutauluihin oikealle kohdalle tiedoksi jälkipolville.

Harri Liikanen

LUETTELO PUOLUSTUSVOIMAIN YLIPÄÄLLIKÖN TALVISODASSA 1939-40 ANTAMISTA KUNNIAMERKEISTÄ JA MUISTOMITALEISTA, JOITA EI OLE VOITU TOIMITTA A SAAJILLE

20.12.-42

1. Tämä luettelo sisältää niiden henkilöiden nimet, jolle Puolustusvoimain Ylipäällikkö on talvisodassa 1939-40 antanut o päiväkäskyllään kunniamerkin, o talvisodan muistomitalin, mutta joille lähetetyt kunniamerkit tai muistomitalit ovat osoitteiden muuttumisen takia postista palautetut, tai joille niitä ei osoitteiden kokonaan puuttumisen takia ole voitu ollenkaan lähettää.

2. Luettelossa on mainittu asianomaisen talvisodan aikainen sotilasarvo ja, mikäli tiedetään, syntymäaika, joukko-osasto sekä lisäksi
o kunniamerkkejä sisältävässä luettelossa asianomaisen talvisodan aikainen asuinpaikka,
o muistomitalaja koskevassa luettelossa asianomaisen syntymäpaikka.

3. Luettelo on lähetetty kaikille esikunnille ja joukko-osastoille (vastaaville), sk. paikallisesikunnille ja Lotta-Svärd paikallisosastoille.

Esikunnan ja joukko-osastot (vastaavat) tiedoittavat asiasta palveluksessaan oleville tehokkaaksi katsomallaan tavalla, pitäen silmällä sitä, että jokainen, kenelle Ylipäällikkö on tämän luettelon mukaan antanut kunniamerkin tai muistomitalin, saa sen tietää ja voi tehdä alempana mainitun ilmoituksen.

Sk. esikunnat ja L.S paikallisosastot menettelevät mahdollisuuden mukaan samoin ja pitävät luettelon toimistoissaan halullisten nähtävänä, sekä tiedoittavat siitä tehokkaaksi katsomallaan tavalla.

4. Henkilö, jonka nimi on luettelossa, ilmoittaa siitä suoraan osoitteella: Talvisodan Kunniamerkki- ja Muistomitalitoimisto, Helsinki.

Koska maassamme on satoja saman nimisiä henkilöitä, tulee jokaisessa ilmoituksessa olla seuraavat tiedot: täydellinen nimi, talvisodan aikainen sotilasarvo (siviilihenkilöillä ammatti tai sodan aikainen toimi), joukko-osasto (siv. henkil. toimipaikka) syntymäaika (päivä, kuukausi ja vuosi) ja

o kunniamerkkiä koskevassa ilmoituksessa talvisodan aikainen asuinpaikka (pitäjä, kaupunki, kauppala);
o muistomitalia koskevassa ilmoituksessa syntymäpaikka (pitäjä, kaupunki tai kaupunki).

Lisäksi

o palveluksessa olevat ilmoittavat lähimmän omaisensa nykyisen tarkan osoitteen,
o muut oman tarkan osoitteensa.

Samassa joukko-osastossa palvelevista voidaan vaihtoehtoisesti tehdä asianomaisen esimiehen kautta yhteisilmoitus, joka myös lähetetään suoraan yllä olevalla osoitteella.

5. Ilmoituksen tultua toimiston kortistossa tarkistetuksi, lähetetään kunniamerkki tai muistomitali myönteisessä tapauksessa asianomaisen antamalla osoitteella.

6. Haluttaessa ruotsinkielistä omistuskirjaa, merkitään nimen eteen kirjain R.

7. Ilmoituksen tehdään huhtikuun 1 päivään 1943 mennessä.

Huom! Tätä luetteloa painettaessa on toimistoon postista palautettu joukko kunniamerkki- ja muistomitalilähetyksiä ja on tiedot näistä painettu varsinaisen luettelon loppuun.

(Jatkuu sivulla 17.)

(Jatkoa sivulle 16.)

Huom! Luettelo käsittelee sodanaikaista asiaa, jota ei enää hoideta. Kunniamerkit ja muistomitalit olivat henkilökohtaisia eikä niitä voida luovuttaa omaisille. Viranomaisilla ei ole lisätietoa asiasta.

Kunniamerkit

Liikanen, Albin, stm. 2/JR 21.

Liikanen, Eino Efraim, stm. III/3 Pr.

Liikanen, Huugo, tkm. 2/I/KTR 7.

Liikanen, Onni, alik. JR 69 Er.P., 20.4.08, Vehmainen.

Liikanen, Sulo, stm. 9/JR 21.

Liikanen, Veikko John., stm. 7. LK.

Muistomitalit

Liikanen, Edvard, stm. Utin Linn.t. 18.1.13, Kangasniemi. isä Albin s. 16.6.1874

Liikanen, Erkki Olavi, tkm. RT 2, 2.11.13, Uuras.

Lisäys I, kunniamerkit

Liikanen, Aadi, stm. 4 K.Hev. 5., 4.2.08, Mikkeli.

Liikanen, Kaarlo, ylik. 3 D./JP 3., 13.10.07, Mikkeli.

Liikanen, Pauli K., Pst. joukk. 1 ja 4/12 D., 15.7.13, Mikkeli.

Lisäys II, muistomitalit

Ei Liikasia.

Lisäys III, muistomitalit

Liikanen, Reino Olavi, alik. ViestiP. 13, 15.6.15, Kuopio.

Liikanen, Viljo Ilmari, tkm. palok., n4.12, Jyväskylä.

Lisäys IV, kunniamerkit

Ei Liikasia.

JÄSENMAKSUT

Sukuseuran talous perustuu pääasiassa jäsenmaksutuloihin. Jälleen on aika kerätä nämä maksut, mutta nyt emme laita enää pankkisiirtolomaketta maksamista varten. Sen sijaan postitamme jäsenmaksulaskun lehden välissä tai kuoressa, jos kokousasiakirjat lähtevät kuoressa sähköpostin sijaan. Laskussa ovat tarpeelliset tiedot maksamista varten. Viitenumeroa on käytettävä, että maksu kirjautuu oikean henkilön hyväksi. Ilmaisjäsenet ja ainaisjäsenet eivät tietenkään tätä laskua saa.

Pyydämme hoitamaan jäsenmaksun niin, että se on viimeistään eräpäivänä tilillä. Tällöin säästät meidät lisätöiltä ja kustannuksilta.

Vuonna 2011 lähetimme maksulaput Liikaslinkin 1/2011 mukana. Syksyllä tarkistimme tilanteen maksamisista ja Liikaslinkin 2/2011 mukana jouduimme lähettämään yllättävän paljon karhuja. Toimintakertomusta varten tarkistimme sitten tilanteen 31.12. ja edelleen 22 oli maksamatta! Seura olisi voinut erottaa nämä sääntöjensä mukaan, mutta sitä emme halunneet tehdä. Laskuhan voi jäädä maksamatta monesta syystä. Sen vuoksi sukuseuran esimies lähetti vielä karhukirjeen postitse tai sähköpostilla tai puhumalla puhelimesta. Sen perusteella maksuja tuli yksitoista ja kaksi erosi taloudellisten syiden vuoksi. Jäi yhdeksän kysymysmerkkiä, kun mitään ei kuulunut. Alkoi neljäs karhukierros säh-

köpostilla, kirjeellä tai tekstiviestillä. Nyt yksi erosi terveydellisistä syistä, mutta halusi maksaa ja pyysi laittamaan uuden maksulapun, kaksi maksoi ja se näkyy tilillä, kaksi oli lähetänyt rahaa ulkomailta, mutta kirje katosi, yksi lupasi maksaa ja pyysi tilinumeroa ja summaa, mutta ei näy tilillä ja kolme on yhä edelleen kysymysmerkkejä. Huh, huh!

Jos luit tämän, huomaat varmaan, miten voit vähentää seuran luottamushenkilöiden työtä ja seuran kustannuksia, josta kukaan ei maksa mitään.

Kiitos.

Harri Liikanen

TEIJON TAHTI JATKUU LADULLA

Teijo Haapaniemi Reisjärveltä on jatkanut hyviä suorituksiaan veteraanien MM- kisoissa. Viime talvena hänellä oli tavoitteena tuoda yksi mitali Suomelle Saksassa pidetyistä kilpailuista, mutta niitä tulikin kolme, kaikki hopeisia. Teijo hiihti 55- vuotiaiden sarjassa ja matkat olivat 30, 10 ja 45 km. Reisjärvi- lehdessä hän paljastaa hyvän kunnon avaimia: rankka lapiotyö sekä metsätyöt pokasahalla ja kirveellä. Tämä hiihtäjäsuuruus on saatu Liikasten sukuun avioliiton kautta, kuten moni varmaan jo muistaakin. Kangasniemen sukuhaara on ylpeä edustajastaan.

Onnittelemme kolmoishopeamitalistia ja toivottamme menestystä tulevalle kaudelle.

Harri Liikanen

TUUREN TAVOITTEET KORKEALLA

Reisjärvi- lehdessä haastateltiin 7.12.2011 **Tuure Pesolaa**, 12- vuotias-ta poikaa, jonka yhtenä harrastuksena on hiihto. Lehden kiinnostus Tuureen lienee ollut siinä, että voittoja on jo tullut kansallisella tasolla. Itse olen käynyt viime kesänä hänen huoneessaan ja voin todistaa, että palkintoja on tullut. Tavoitteekseen hän on asettanut hiihdon maailmancupin kokonaiskilpailun voiton. Toivotamme Tuurelle onnea ja menestystä, että toive aikaanaan toteutuisi ja me Liikaset voisimme ylpeillä, että sukuun tuli voitto. Tuuren vanhemmat ovat **Erja** ja **Sakari Pesola** ja kun todetaan, että Sakarin

isä oli **Paavo** ja Paavon äiti **Hilma Pesola**, o.s. **Liikanen**, löytyy tuttu sukunimi.

Harri Liikanen Lähde: Reisjärvi-lehti

Tuure Pesola

LIIKASET SAIVAT KIEKKOILIJAN

TV- ruudussa vilahti nimi **Nora Liikanen** ja pitihän se heti selvittää, mistä on kysymys. Tässä on tulos. Nora o.s. **Tallus** vihittiin avioliittoon **Teemu Liikasen** kanssa 19.6.2010 ja niin saimme tämän kiekkotaiturin riveihimme Kangasniemen sukuhaaraan.

Wikipediasta löytyi seuraavaa tietoa:

Nora Tallus (s. 9. helmikuuta 1981 Kerava) on suomalainen jääkiekkoilija, pelipaikaltaan hyökkääjä. Hän pelasi kauden 2007–2008 Venäjällä Nižni Novgorodin SKIF-joukkueessa.

Hän on pelannut myös Yhdysvalloissa University of Minnesota-Duluthin joukkueessa. Kotimaassa Nora pelasi kolmessa joukkueessa SM-liigan naisten sarjassa. Nämä olivat Itä-Helsingin Kiekko, Keravan Shakers ja Hämeenlinna Pallokerho (HPK).

Tallus on pelannut Torinon talviolympialaisissa 2006 sekä neljissä MM-kilpailuissa. MM-pronssia hän on saavuttanut vuosina 2004 ja 2008.

Tervetuloa sukuun.

Harri Liikanen

Nora 2007

JONI MESTARIJOUKKUEESSA

Vaasan Sport saavutti jääkiekon Mestis-sarjan mestaruuden. **Pentti ja Riitta**

Puurulan Joni pelasi Sportin maali-vahtina ja palkittiin sarjan parhaana pelaajana ja siitä hänelle onnittelut. Nousu SM-liigaan ei kuitenkaan onnistunut tänäkään vuonna, joten haasteita siis riittää.

Harri Liikanen

KORJAUS VASTUUHENKILÖIDEN YHTEYSTIETOIHIN

Kentältä tuli viesti, että viime Liikaslinkissä Kangasniemen sukuhaaran **Olli Liikasen** yhteystiedoissa viitataan rahastonhoitajaan, mutta näinhän se ei enää voi olla, kun Matti ei ole enää yhteyshenkilö. Tämä oli jäänyt korjaamatta, kun Olli otti Matilta tehtävät. Viittaus tässä pitää olla ”ks. hallitus”. Pahoittelemme unohtunutta päivitystä.

VUODEN 2012 SUKUKOKOUS

Paikka: Riihimäen Seurahuone, Hämeenkatu 29, 11100 RIIHIMÄKI, www.seurahuone.fi
Aika: Lauantai 28.7.2012

OHJELMA

Perjantai 27.7. 18.00	Ensimmäiset Liikaset saapunevat, seurustelevat ja yöpyvät. Sukuhaarojen vastuuhenkilöiden neuvottelu.
Lauantai 28.7. 10.00 alkaen	Tulokahvit, sukuhaarojen tapaamiset.
11.30	Internetissä selailua
12.00	Lounas.
13.30	Sukukokous. Kokouksen alussa <i>Osmo ja Roope Liikanen</i> musisoivat. (Huom! Muistathan ottaa mukaan kokousasiakirjat. Niitä ei jaeta enää kokouksessa.)
14.45	Kokouskahvit, mansikkakakku.
15.15	Siirrytään Valtakunnalliseen Viestimuseoon, Viestimuseontie rak. 64
15.30 – 17.00	Opastettu kiertokäynti Viestimuseossa. (www.viestikiltojenliitto.fi/viestimuseo)

LIKASKAUPPA

Kokouspaikalla on myytävänä Liikasten sukuseuran myyntituotteita. Valikoima on nähtävänä kotisivuillamme. Uutuudeksi on tulossa korttisarja ”Entisajan elämää”. Voit varmistaa tavaran saamisen ottamalla yhteyttä Sirkka-Liisa Liikaseen etukäteen. Yhteystiedot ovat takakannessa.

MAJOITUS

Jokainen varaa ja maksaa huoneensa itse. Olemme varanneet alustavasti viisi kahden hengen huonetta Hotelli Seurahuoneelta 27.-28.7. väliseksi yöksi. Varaus on voimassa 31.5. asti, joten toimi heti. Huonetta tilatessa on mainittava ”**Liikasten sukuseura**”. 1 hengen hotellihuone maksaa 69,- ja 2 hengen hotellihuone 79,-. Hinnat ovat kesätarjoushintoja. Huonehintaan sisältyy aamiainen. Varaukset: Hotelli Seurahuone, puhelin (019) 716 270 tai sähköposti myynti@seurahuone.fi. Lisää majoitusvaihtoehtoja löytyy Riihimäen kotisivuilta www.riihimaki.fi

OSALLISTUMISMAKSUT

Osallistumismaksu 21,00 euroa sisältää tulotarjoilun ja lounaan. Lapset alle 12 v 15 euroa. Liput museoon maksavat 3,-/aikuisen, 1,-/lapset alle 15 v, opiskelijat, eläkeläiset, varusmiehet ja veteraanit ilmaiseksi.

Jos tulee vain kokoukseen, osallistuminen siihen on luonnollisesti ilmaista. Maksut peritään kokouspaikalla. Sukuseura maksaa kokoustilan vuokran ja välineet, kokouskahvit kokouksen jälkeen ja museon opastuksen.

ILMOITTAUTUMINEN

Ilmoittautumiset sihteerille Maarit Tillmanille **viimeistään 8.7.** Ilmoita samalla erikoisruokavaliotivomus. Ilmoittautumiset ovat sitovia, koska joudumme maksamaan kuitenkin ilmoitetun henkilömäärän mukaan. Yhteystiedot ovat takakannessa. Suosittelemme sähköpostin käyttöä.

AJO-OHJE

Pysäköintipaikka löytyy rakennuksen takaa.

Palautus osoitteeseen
Liikasten sukuseura ry
c/o Harri Liikanen
Niittaajankatu 2 A 13
00810 HELSINKI

SUKUSEURAN HALLITUS

Puheenjohtaja (= sukuseuran esimies) ja tiedottaja **Harri Liikanen**, Niittaajankatu 2 A 13, 00810 HELSINKI, 040 502 5939, harri.liikanen(at)welho.com

Varapuheenjohtaja (= sukuseuran varaesimies) **Jaakko Liikanen**, Puhaltajankatu 55, 11910 RIIHIMÄKI, (019) 720 669, 040 516 4305, jaska.liikanen(at)gmail.com

Sihteeri **Maarit Tillman**, Sysmäntie 3, 83500 OUTOKUMPU, 050 360 8892, maarit.tillman(at)gmail.com

Hankkija **Sirkka-Liisa Liikanen**, Luusniementie 1236, 51460 LUUSNIEMI, 050 584 0747, sirkkis47(at)gmail.com

Arkistonhoitaja **Esko Liikanen**, Ylivedentie 438, 52100 ANTTOLA, 050 303 7121, esko.liikanen(at)surffi.fi

Tiedottajan apulainen **Olli Liikanen**, Metsäläntie 24 A 2, 00320 HELSINKI, 0400 724 664, olli.liikanen(at)edu.hel.fi

JÄSENSIHTTEERI

Anne Ekroos, Mustarinne 7, 12770 ESPOO 050 563 8456, anne.ekroos(at)hotmail.fi

RAHASTONHOITAJA

Matti Liikanen, Pollarikatu 12 as 8, 15140 LAHTI, 0400 493 040, matti.liikanen(at)luukku.com

SUKUSEURAN PAIKALLISET YHTEYSHENKILÖT

MIKKELI JA ANTTOLA: *Esko Liikanen*, katso hallitus

HELSINKI (Pk- seutu): *Harri Liikanen*, katso hallitus

JUVA: *Kari Liikanen*, Mikonkatu 1 B 24, 50100 Mikkeli 0500 759 021, kari.liikanen(at)pp3.inet.fi

KANGASNIEMI: *Sirkka-Liisa Liikanen*, katso hallitus

KUUSAMO: *Anne Kultanen*, Sarvivaarantie 191, 93999 Kuusamo, 040 552 3187, a.kultanen(at)luukku.com

PUDASJÄRVI: *Arto Liikanen*, Huhtotie 21, 93100

Pudasjärvi, arto.liikanen(at)fortum.com

REISJÄRVI: *Marja-Liisa Kemppainen*, Mattilantie 8, 85900

Reisjärvi, 0400 932 675, liisa.kemppainen(at)pp.sonera.net

LAHTI, JAALA, ORIMATTILA: *Matti Liikanen*, katso Rahastonhoitaja

VUODEN LIIKASET (Suluissa sukuhaara)

1993 (Ri)

Mirjam Piira, Mäntyharju, k. 1994

1994 (Mi)

Annikki Liikanen, Juva

1995 (Ri)

Anna-Liisa Liikanen, Orimattila, k.

1996 (Ka)

Erkki Liikanen, Bryssel

1997 (Ko)

Heikki Liikanen, Joutsa, k. 2004

1998 (Ku)

Hannes Savolainen, Kemijärvi

1999 (Jo)

Erkki Liikanen, Tammela

2000 (Ri)

Pirkko Liikanen, Espoo

2001 (Ka)

Matti Liikanen, Lahti

2002 (Ku)

Jaakko Liikanen, Riihimäki

2003 (Ka)

Raimo Liikanen, Mikkeli

2004 (Mi)

Liisa Liikanen, Mikkeli (Anttola)

2005 (Ka)

Harri Liikanen, Helsinki

2006 (Ri)

Pekka Saarenmaa, Kerava

2007 (Ka)

Sirkka-Liisa Kuusisto, Kangasniemi

2008 (Ri)

Sirkka Laakkonen, Espoo

2009 (Ka)

Kauko ja Keijo Liikanen, Helsinki

2010 (Lä)

Heikki Liikanen, Helsinki

2011 (Ka)

Sirkka Leppälä, Reisjärvi

2012 ()

?

KUNNIAJÄSENET

1. Haastemies **Eino Liikanen** 1995- (k.1997)
2. Käsityönopettaja **Anna-Liisa Liikanen** 2000- (k.2004)
3. Emäntä **Annikki Liikanen** 2000-
4. Säätekniikko **Mauri Puurula** 2005-
5. Professori **Pirkko Liikanen** 2005-
6. Yrittäjä **Matti Liikanen** 2010-

SUVUN VANHIN 19.2.2010-

Vanhin elossa oleva Liikanen on helsinkiläinen **Salme Strandman** o.s. **Saarenmaa** s.12.8.1913 Tampereella. Ristiinan sukuhaara.

PERINNEHENKILÖ

Perinnehenkilöksi nimettiin 1999 vapaustaistelija, luutnantti **Herman Liikanen** (1835-1926), joka kuuluu Ristiinan sukuhaaraan.

KUMMITYTTÖ

Kummitytöksi nimettiin 1990 lähes sukuseuran perustamispäivänä syntynyt **Jenni Liikanen** Lahdesta. Kangasniemen sukuhaara.

INTERNET- KOTISIVU

<http://www.liikastensukuseura.fi>

PANKKITILIN NUMERO

Sampo Pankki FI07 8000 19019789 66